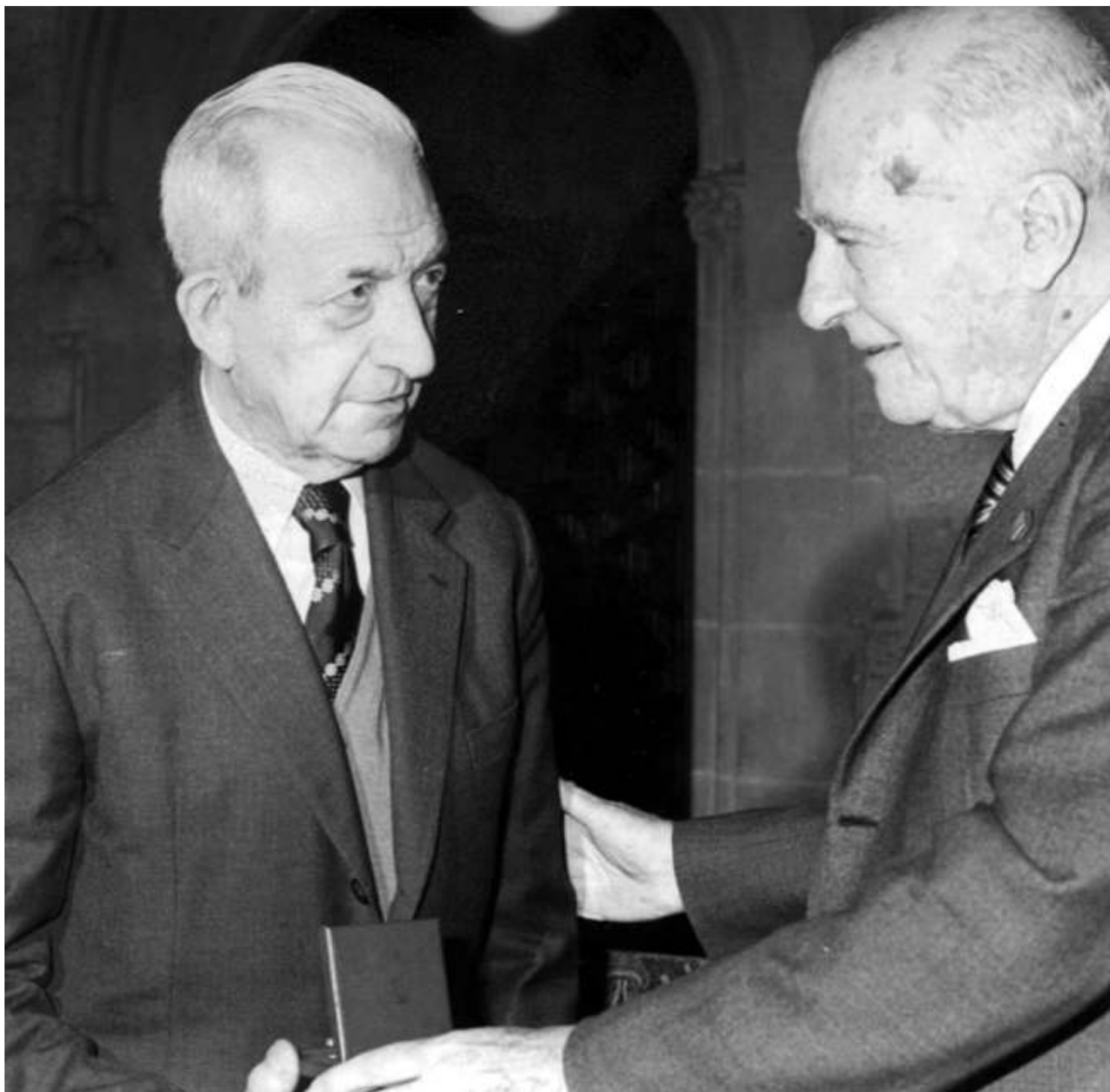

talà i per a l'*Onomasticon Cataloniae*, un diccionari etimològic dels noms de lloc.

Tot i el prestigi internacional, Coromines era pràcticament desconegut fora dels àmbits acadèmics i especialitzats. És clar que la situació de genocidi lingüístic i cultural que patien tots els Països Catalans no afavoria el contrari. La publicació d'un opuscle divulgatiu, *El que s'ha de saber de la llengua catalana* (1954), que va ser un èxit inesperat, va començar a trencar aquesta tendència, que publicacions com el volum doble *Estudis de toponímia catalana* (1965-1970) i el volum miscel·lani *Lleures i converses d'un filòleg* (1971) van refermar. Premis com el doctorat *honoris causa* per la Sorbona de París (1978), la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya (1980) i el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (1984), entre d'altres, que valoraven no només la seva vàlua científica, sinó també la seva trajectòria cívica de defensa insubornable de la nostra llengua i del nostre país, van capgirar la situació.

El «Diccionari etimològic català»

El nostre filòleg es jubilà l'any 1967 tenint encara pendent la realització de les seves grans obres: el *Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana* i l'*Onomasticon Cataloniae*, obres de tota una vida. Va ser providencial en la plasmació d'aquestes obres el seu editor i col·laborador Max Cahner, amb qui va contactar durant la dècada dels setanta. Aquells projectes llarg temps esperats, finalment es van fer realitat. Joan Coromines coronava a les seves velleses, un rere altre, els diversos volums d'aquestes obres de tità, que va concloure pràcticament al llit de mort, esdevinguda el 2 de gener de 1997, a l'edat de 91 anys. Cent anys després, el far de constància en la feina, de fidelitat a la nostra llengua i al nostre país, de superació dels entrebancs, que Joan Coromines va encendre en néixer, encara brilla per a nosaltres.

El president Josep Tarradellas va distingir Coromines amb la Medalla d'Or de la Generalitat. / EFE

La seu de la fundació s'inaugurarà abans d'acabar l'any

SAÛL GORDILLO

● La seu de la Fundació Pere Coromines a Sant Pol de Mar (Maresme) —creada *in extremis* poc abans de la mort de Joan Coromines, i que porta el nom del pare per desig exprés del filòleg en el testament— s'inaugurarà abans d'acabar l'any. El president de la fundació, Max Cahner, que va ser col·laborador personal de Coromines i n'és l'editor, confia oblidar aviat els problemes tècnics del projecte de rehabilitació de la casa. El projecte es va aprovar al final de l'any 2000, i ara només queda pendent la climatització i la impermeabilització de l'edifici.

Can Coromines, situada a primera línia de mar, havia estat la seu de l'Ajuntament i va servir de residència d'estiu de la família del polític, escriptor i economista Pere Coromines i de la pedagoga Celestina Vigneaux. Després de la Guerra Civil espanyola, però, els feixistes van convertir la casa —que encara conserva l'escut de la vila a la façana— en seu local de la Falange. Quan

la família va recuperar la casa pairal, va llogar-la i fins pocs anys abans de la mort de Joan Coromines es va convertir en un hostal.

Actualment, els treballs a Can Coromines consisteixen a traslladar la biblioteca (que supera els 20.000 volums) i l'arxiu particular de l'autor del *Diccionari etimològic*, instal·lats fins fa poc temps de manera provisional en un magatzem municipal de Sant Pol. De l'antic edifici, només se n'ha conservat les parets exteriors i la façana. La resta és de nova planta, amb un espai útil de 450 metres quadrats, distribuïts en planta baixa i dos pisos.

La planta baixa consta de recepció, sala polivalent i el magatzem de l'arxiu i de la biblioteca. Un pati interior proporciona llum natural a la part de l'edifici que no dona al mar. La primera planta (pensada per als estudiosos) està distribuïda entre la sala de lectura de la biblioteca, la sala de consulta de l'arxiu i una gran aula. El segon pis dis-

posa de dos despatxos i de sala de reunions, i dóna accés al terrat superior, un espai privilegiat per les seves vistes davant del mar.

El cost de l'obra superarà finalment el milió d'euros. S'ha encarat, però el president de la fundació agraeix el suport públic tant de la Diputació de Barcelona com de la Generalitat de Catalunya —amb l'anterior govern i l'actual—, així com de les obres socials de 'la Caixa' i Caixa Catalunya. L'obstinació de Cahner i la seva diplomàcia han ajudat en la implicació pressupostària de les administracions en un projecte que ha de servir per rellançar l'obra i la figura de Joan Coromines. Tot i viure reclòs al seu domicili de Pineda de Mar, entregat els últims anys de la seva vida a l'únic propòsit d'enllestir la magna obra, Coromines va tenir contacte amb els presidents Josep Tarradellas i Jordi Pujol, i amb Pasqual Maragall en la seva època d'alcalde de Barcelona. A la ciutat, en una plaça del Raval, hi ha una plaça que duu el seu nom des del 1997.